

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628027680/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Den usynlige Glorie omkring Barbaras Hoved begyndte at glæde. Thi hende var det, de fleste i dette Øjeblik rettede deres Tanker imod, i Misundelse, i Begær, i Fordømmelse. Gabriel attraaede hende med Smerte, selv Sørenskriveren paa Pulpituret sad og betragtede hende. Men selv sad hun saa tankeløs som Fuglen paa et Gærde, intetanende om at Helvede luede omkring hende. Den nye Vaagværet Hr. Poul Aggersøe, elskede hende med Rædsel.

... Din Skaal synes Honning, men Drikken er led
Forfængelighed,
Forfængelighed.

Åringard var saa lille og saa gammel i sit sorte Tøj. Hun nikkede bekræftende. Hun savnede i denne Salme kun et Vers om Brændeviinen. For den var Fandens Urt og havde draget mange i Forderv. Men hendes Søster Ellen Katrine stirrede lystigt hen for sig i sine Erindringers Vælde: — Verden!

Sau far du, far vel,
du skalt nu ej længer bedrage min Sjæl.
Bedrægelig Verden, jeg takker dig af,
og synder dig ned i Forfæmmelens Grav.
Jeg længes at bøde min Sørrig og Nød
i Abrahams Skød,
i Abrahams Skød.

Og alle rystede Jorderigs Aag af sig og sang ud om Himlens Salighed. De havde gjort op med deres Hjerter. Mens Menigheden rejste sig og Klokkerne begyndte at larme i Taarnets Træværk, hang Salmens Jammerklang endnu i alles Øren.

Forfængelighed, Forfængelighed!

Hr. Poul gik langsomt ned ad Gulvet. Han mindedes den Søndag, da han i Frue Kirke i København mente at have sagt Farvel til Verden. Men Verden var fulgt med ham. Her var ingen Piller og Arkader, intet Orgel og ingen Hvælvs, kun et nedrigt Kirkerum af Træ. Og dog var Verden lige stærk og lige svær at sige Farvel til.

Hr. Wenzel kom og tog ham ved Armen, rød og blussende og ligesom ikke helt sig selv. Han kom som med en Fuldmagt fra meget høje Steder, ydmyg og dog rystende af Triumf.

— Nu, Johan Hendrik, spurgte han ude i Forkirken: hvad synes du om *den* Prædiken?

— Tjah, sagde Sørenskriveren og gav sig god Tid til at søtte